

KOVÁCS KÁLMÁN

Útravaló a tanév kapujában

Boldogasszony havának aranyöntő Napja
tegnap még dúsán szórta sugarát,
de nézd csak, nézd a vén szigetet odaát!
Már sárgabokrétás sötétzöld kalapja.

Hajnalonta, – ha szeptember harmatába’
megmossa sebzett arcát a Naszály,
s a lábához hasaló smaragd lapály –
már rőt palástban néz az ébredő Dunára.

Amíg a természet zenéje csendre halkul,
Az elárvult iskola szunnyadó falai közt
ébred az élet, csedül a csengő, rezdül a föld,
s nyarunk emléke érett gyümölcsként hull.

Újra itt vagyunk! – régiek és kérdő-váró újak, –
hogya tudás csillogó, színes köveit gyűjtve
várat építsünk, utat, hidat a jövőbe,
mely egymáshoz tolda jövőt és múltat.

Hogy mindannyian csiszolt kövekként
Épüljünk bele az élő-érző emberfalba,
Ami a család, az otthon, ami a haza,
a falba, mely bár mi vagyunk; minket véd.

Építsük a tudás, az emberség házát,
hogya kezünk nyomán szebb legyen a Föld,
nemesebb az érzés, amely lelket lélekkel összeköt,
és munkánkat termékenyítse dúsán hulló áldás!

Kosd, 2005. augusztus 14.